

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВЪТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ръкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - Шумень.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пѣти.
БРОЯ 1 левъ.
ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

Г-ца Райна п. Кирилова

и
Г-нъ Ув. М. Дълевъ

отъ гара Каспичанъ ще се вѣнчяетъ утре,
недѣля, 20 того.

Г-ца Стоименка Янева

и
Г-нъ Цани Ст. Димитровъ

СГОДЕНИ

с. Албаларъ О.-Пазарско. с. Палазларъ.

ИЗВѢСТИЕ

Съобщаваме за знание на почитаемитѣ господа, че открихме клонъ отъ дружество „БИЛКИ“ и разполагаме съ всички лѣчебни треви — чайове противъ всѣкакви болести, — корени и семена.

Магазина ни се намира срещу тютюневата фабрика на Картела до зѣболѣкаря Андрей Сърмовъ — Шумень.

Съ почитъ: магазинъ „БИЛКА“.

ВИНОВНИ.

Кога? — ще попитате. Отговарямъ — всѣкога. Среждамъ като ежедневно четиво въпроса за смъртта. За едни тя е грозно страшилище, за други — начало на животъ.

Моитѣ разбираня сж: страшна е смъртта за ония, на които регуляторътъ надоховната природа — съвестта — е нечистъ. За ония, же, на които съвестта е чиста, за тѣхъ е все едно: живи ли сж или умрѣли. За тѣхъ животътъ е смъртъ и смъртта животъ. Страшно е за тия, които си спомноватъ: „смертъ грѣшниковъ люта“. Не ми излизатъ отъ ума думитѣ на Жанъ Валжана въ съчинението отъ Викторъ Хюго — „Клетницитѣ“ „Страшно и величествено е. морето. Отъ него по-страшно е небето, а още по-страшно и по-необятно е човѣшката съвестъ“. И защо го е казалъ това Жанъ

Валжанъ? Защо авторътъ на книгата бие тукъ? Какъвъ грѣхъ е сторилъ? . Въпросътъ е за петъ су! Та това е нищо!

Да, страшно нѣщо е нечистата съвестъ! Азъ познавамъ нечисти съвести. Азъ познавамъ крадци не на 5 су. Познавамъ такива на хиляди и милиони. Ежедневната преса е предъ очитѣ ни. Азъ познавамъ крадци и на чуждъ трудъ; онеправдани и изринати отъ това, което сж били; преждевременно напуснали и семейни задължения, и отечествени задължения. Познавамъ велики грѣшници — убийци, съ каквито всѣки денъ се пълнятъ затворитѣ. Но познавамъ и такива, у които всичкитѣ тия грѣхове сж напластени и тѣ тукъ на земята, въ малката България, спокойно и ненаказано си живѣятъ. Това ста-

ва тукъ на земята, край насъ, у насъ.

Но убеденъ съмъ, че тѣ не сж така честити. Убеденъ съмъ, дори, че когато тѣ хапватъ първия залъкъ, имъ се изпечаватъ предъ очитѣ страшни силуети. Вѣрвамъ, че всичко това, що иматъ, хубавоза окоото, е страшно, грозно за тѣхъ, предъ тѣхната съвестъ. Кое прави „щастieto“ имъ не вкусно и страшно? — Съвестта, регуляторътъ.

Но всичко това още не е така страшно.

По-страшното е за ония, които сж натоварени въ мира сего да култивиратъ добродѣтели, чистота, а тѣ сами сж гнусни гжсеници: гдето пропѣзватъ, осверняватъ. Страшно е за тия, които сж дали обетъ и клетва, че ще служатъ на църква и народъ, а сж ги нарушили и далечъ сж отскочили. Тѣ нѣма да бждатъ обковани съ тежки вериги. Не ще бждатъ и въ тъмни затвори. Тѣхъ не ще поджарватъ войници или стражари. Тѣхъ ги очаква друго!

Историята ще имъ тежи като то ва рѣ, много по-тежко отъ милиони килограми жельзо. Пръкланията на поколѣцията ще ги горятъ по-силно и отъ адския огнь. Пръранията шъ ги гризатъ по-силно и отъ дракона.

Самъ кажи, читателю, какво казватъ за Нерона, за Траяна, за Юда! Какво казватъ и за тия които преди 5 вѣка погубиха България и я погребяха съ величието ѝ?

Това очаква и ония днешни водачи народни, които вървятъ по тѣхния пѣтъ.

Цв. Ивановъ.

Прот. Ис. Д.

Нашитѣ крѣчи.

Настѣпи ес-нѣ. Гроздето се прибра. Ширата кипи въ бѣви. Всѣки крѣчмаръ се запасява съ ново вино, съ наденици, съ пастърма. Особно вечеръ въ крѣчмитѣ при спуснати завеси е гъмжило отъ посетители. Димъ отъ тютюнъ се носи надъ главитѣ на всички онѣзи, които сж насѣдали на маситѣ и предъ всѣкого стърчи шишенце съ ново вино или ракия. Единъ тънъкъ мирисъ се носи отъ печено мезе — пастърма или наденица и др. Всичко това се консумира съ охота. Шишенцата зачестяватъ,

удвояватъ се и утрояватъ. Дима отъ тютюна става по гѣстъ, по непроледенъ. Повишава се и тона на клиентитѣ. Започватъ се клоки, подхвърляне на думи, бистрене на политика. Часътъ минава 8, 9 и 10 вечеръ. Жената се е прибрала у дома си отдавна и децата сж около нея. Едно иска да се храни, друго да спи, трето — да чете. Майката се „разправя съ всички. Тя чака своя мжжъ да се върне у дома си, да се нахрани челедъ, да легне и почива. Но нѣма го . . . Потѣва дома въ безмълвие. Лампата само съ своето къррене нарушава нощната тишина. Вънъ е тъмно, като въ рогъ. Несретници младежи още се лутатъ по улици. А въ крѣчмата кипи животъ. Миризмата на спирта, на печенитѣ мезета, свободно излиза презъ случайно отворената врата. Чуватъ се викове, псувни и глѣчки. . .

А въ нѣкои крайни и затулени градски и въ всѣка селска крѣчми тона още повече се повишава. Чуватъ се пѣсни, игри, гайда и тропане. Спирта се лѣе безъ мѣрка. Лицето се зачервява, очитѣ тоже, ето и потъ на лицето. Шапки се отлагатъ, игри се въртятъ. А често настава скарване, бой и убийство. Бакхусъ тържествува. Лампитѣ се изгасватъ, крѣчмарътъ се чуди какво е станало. Трупъ лежи на земята, пронизалъ съ крушумъ или ножъ. Полицията пристига, но късно. Следствие. Лекарътъ дохожда за да констатира смъртта.

Вънъ е тъмно и непрогледно. Отдавна часътъ е миналъ 2 следъ полунощъ. Нѣкой петель изкукуригва сънливо и пакъ замира. Или куче излае и гласътъ му веднага ще секне.

А домакинката още чака въ полусънъ своя мжжъ да се върне, за да вечерятъ съ невѣрстни чеда. Тѣ безгрижно сумятъ въ парцаливи дрехи. Но ето вънъ кучето лае на човѣци. Чува се глѣчка. Излиза стопанката, за да посрещне своя мжжъ — безжизненъ трупъ. Плачъ, скубене на коси. Децата сънливо се пробуждатъ и виждатъ своя татко убитъ. Писъци и ридание. Мжчигелна картина!

Кога ли ще изтрезнѣе нашитъ българинъ? Кога ли ще видимъ всѣка крѣчма затворена? Кога ли ще престанемъ да се тровимъ и посещаваме тѣзи дяволски свѣрталища?

Кога ли домакинката и децата ще видятъ своя татко трезвъ? Да се върне при тѣхъ съ време, да вечерятъ сладко и спятъ спокойно. Колко зло се разлива по българската земя съ виното на крѣчмаря!

Нужни сж работници, за да махнатъ и изчистятъ тѣзи крѣчми, тѣзи паяжини, тѣзи дяволски свѣрталища.

Свещеникътъ, учителътъ! всѣка будна, интелигентна трезва душа, на работа. Нек се повика въ тази работа жената и всѣко трезво сърдце.

Иконата на Св. Димитрий Солунски.

Ако си дадемъ трудъ да се взираме въ иконата на Св. Димитрий Солунски, то ще видимъ, че той е билъ работникъ отъ грѣцкитѣ зографи първоначално (което се прекопирва дори до сега) на конъ съ копие въ рѣка, съ което убива единъ човѣкъ въ богатъ, царско облекло. При все че убиването на хората е дѣло нехристиянско, несъгласуемо съ принципитѣ на Христосовата вѣра, грѣцкиятъ зографъ съ тази икона е гонилъ целта да изрази надмощието на Византия надъ България, защото лежащиятъ боляринъ подъ копието на Св. Димитрия не е другъ, а самъ царъ Калоянъ, който подло е билъ убитъ въ шатрата си при Солунъ отъ подкупенъ свой човѣкъ и за да се замаскира убийството, грѣцитѣ пустнали сутринята слухъ, че Св. Димитрий Солунски, покровителътъ на града, самъ билъ убилъ българския царъ. Така билъ всѣтъ смутъ въ храбритѣ войски на царъ Колозян и тѣ се върнали обратно. Тази икона била умислено разпространена отъ грѣцкитѣ зографи изъ България съ целъ да се убие духа у българитѣ — смъртни тѣхни врагове. Азъ обикновено не съмъ изпускалъ случая въ църкви и мѣнастири у насъ и въ Тракия да спра погледа си на иконата на Св. Димитрия и ме е очудвала идентичността ѝ. Изглежда, че малцина отъ насъ сж се замисляли за съдържанието на иконата. Веднажъ убедени, че фигурата подъ копието е тази на българския великъ царъ, дългъ се налага на нашата висшъ духовна управа да замѣни тѣзи

В. И. Балкански - София.

Сектанството---у насъ.

Изъ ръкописа на неотпечатаната още книга: **Сектанството въ православната църква.**

Освенъ богомилството, което намѣри почва за разпространение у насъ въ IX и X вѣкове, при царуването на слабиятъ и немощенъ царъ Петръ, — ние следъ освобождението, въ ерата на третото днешно царство ще трѣбва да отбележимъ появяването на **дновизма**, като сектанско религиозно учение, което се противопоставя явно срещу християнското православно учение. Понеже за тази секта у насъ

своевременно се появила нѣколко книги и статии, които изчерпателно я разкритикуваха и доста сполучливо обориха нейнитѣ лъжливи и утопични учения, — ние тукъ ще очертаемъ накратко само по-главнитѣ и по-характерни нейни основни положения.

Патръ Дъновъ, основателътъ на тази секта, е американски протестански възпитаникъ, безъ завършено сръдно и висше образование. При завръщането си въ България, откъзва се отъ протестанството и започва да се занимава съ Теология, Френология и Теософия.

Първитѣ си опити за обособяване като изразителъ на оригинални мисли и разсждения

Дъновъ е правилъ въ гр. Шумень презъ 1901 г., дето е държалъ нѣколко сказки върху „Религията и възпитанието“ Следъ това отива въ Гърново дето е успѣлъ да образува малкъ крѣжокъ отъ свои последователи, повечето жени съ леко поведение.

Въ 1906 год. се установява въ София дето прави тайни събрания, въ които произвежда спиритически сеанси. Чрезъ окулизма и френологията Дъновъ е успѣлъ да привлече къмъ себе си повече последователи жени и мжже съ недостатъчно научни познания, безъ определенъ миросгледъ и безъ всѣкакво вѣрско дълбоко чувство и религиозно възпитание.

Както винаги, войната оказва

голъмо влияние върху духовния животъ на всички мжже, които сж изпитали нейнитѣ тежки послѣствия, така и сега у насъ, следъ злополучнитѣ две войни настроенята къмъ мистицизма и религиозни преживѣвания и настроения бѣха твърде нараснали.

Понеже православието е една строго определена вѣра, която изисква и налага зачитане на известни догми, отъ които произволно да се отклонява, то ония, които иматъ слабо вѣрско чувство и у които липсва религиозно-нравствено възпитание, лесно се поддаватъ на еретически и сектантски учения. Упоследнитѣ нѣма дълбокъ християнски мистицизмъ и не

искатъ усилия за вдълбочаване въ богопознанието.

А такова едно учение е **дновизма**.

Напразно вие ще прелиствате разнитѣ брошурки, въ които Дъновъ прави изложение на своето учение. Дълги периоди, разхвърлени мисли: голѣми периоди безъ единна логическа връзка.

Ето нѣкои отъ по-главнитѣ негови книжки:

- 1) Учителътъ, 2) Сила и животъ; 3) Публична беседа; 4) Многоцененъ бисеръ; 5) Недѣлна беседа, 6) Новото основание, Истаната и Марта и Мария, 8) Великденъ, 9) Свободата на духа и Божествения промисълъ и 10) Духъ и плътъ

Голѣми усилия се изискватъ

икони съ други, въ които да нѣма никаква фигура. Това ще бѣде по-добре, защото църквата ни учи да не убиваме, а тукъ виждаме на икона светия да убива човѣкъ и то български царь.

Вѣрваме, че ще бждемъ чти и добре разбрани.

Д-ръ Стояновъ

Анри Дьо Полн.

Нравственостъ.

Тѣзи два човѣка, които се борятъ продължително въ насъ, човѣкъ-плътъ и човѣкъ-духъ, ни откриватъ по блѣскавъ начинъ духовността на душата.

Докато чувствеността ни залича къмъ страсти, разумътъ ни кани къмъ дългъ. Едната разстила предъ насъ удоволствието и своитѣ примамвания, другиятъ ни припома строгитѣ, но дълбоки прелести на добродѣтелта. Свободата ни се подбужда отъ тѣзи два човѣка въ насъ, както и двата искатъ това, което имъ подхожда.

Плътта трѣбва очевидно да се подчини на ума, който е погоренъ отъ нея и който прави отъ човѣка сжщество способно за нравственостъ, за достойнство, за разумъ и приятенъ животъ. Но това не става безъ битка, безъ отслабване даже. Трѣбва да се правятъ усилия. Добродѣтелта, или добитиятъ успѣхъ въ тази нравствена борба, не е нищо друго, освенъ развиване на сила срещу самия себе. Нашето сжщество е затворено поле, въ което се борятъ два непоправими соперника.

Това сѣперничество ни открива природата на двата противника: единиятъ се стреми къмъ материални блага, които ласкаятъ низкитѣ чувства, и се показва изведнажъ свързанъ по сжщностъ съ материята; другиятъ желае нематериални блага, изпълване на дълга и на Божията воля, добиване на нравствена красота, и се открива като нематериално отъ самитѣ дѣла.

* * *

Бюфонъ е разсѣждавалъ по сжщия начинъ, когато е казалъ: „Това е, понеже природата на човѣка е съставена отъ две противни начала, поради което е много мжно да се помири съ себе си.“

Войникътъ, който обуздава въ себе си треперенията на плътта и нервитѣ, когато свирятъ куршумитѣ и избухватъ гранатитѣ, и който, въ едно вътрешно усилие, като устремява цѣлото си сжщество къмъ светитѣ идеали за защита на отечеството и за приемане върховното самопожертвуване отъ любовъ къмъ божествената воля, се хвърля подъ карточницата, минава една мигута на силенъ духовенъ животъ. Той намира въ себе си присжтствието надуша, различна отъ чувствата и нервитѣ, пълна съ

сила, свобода и възвишена свѣтлина. Той чувствува, че ангелъ поваля животното въ него и като героя на Корнейлъ се провиква: „Азъ съмъ господарь на себе си... Азъ съмъ това. Искамъ да бжда това“.

Материята е повалена отъ духа, тѣлото е подигнато отъ душата. Противоположността между органичния и неорганичния животъ не може да бжде по-блѣскава, тѣй като първиятъ е пожертвуванъ отъ втория.

* * *

Тази драма-откровение е цѣлата психология на единъ светецъ или мъченикъ. Основнитѣ добродѣтели на евангелието, които Исусъ е възхвалилъ на планината, и които християнскитѣ герои сж вършили за усвършенствуване, не сж нищо друго, освенъ разцѣвяване на ангелски, духовенъ животъ въ плътско и кално тѣло: бедността на единъ Францискъ Асизки, умъртвяването на единъ свещеникъ отъ Арсъ, милосърдието на единъ Венсанъ дьо Полъ, несравнимата ревностъ на единъ Франсоа Ксавие или на единъ Игнатий Лойола, самолишенията на единъ Беноа-Жозефъ Лабръ, героизмътъ на една Жана д'Аркъ правятъ да блѣсти силата на това тайнствено сжщество, което живѣе въ смътна обвивка, но което знае да наложи на разбунтуваната или съблазнена плътъ послушание и самоотвержение.

* * *

Много хора, чиято съвестъ е изгаснала или ослабнала, и които живѣятъ само за да удовлетворятъ своитѣ чувствени страсти, ще останатъ слабо чукнати отъ това доказателство за духовността на душата. Писанието ни е предупредило отдавна, че „оскотилиятъ се човѣкъ“ не разбира нищо отъ божественитѣ работи. Той още повече не разбира това, що се отнася до душата, понеже душата му е съвсемъ погълната отъ чувства и отъ предмети, които я прелъстяватъ. Неразбирането на необходимитѣ истини и възвишенитѣ реалности е наказание за него.

Но правата душа, която, следъ като е търсила истината, я е намѣрила и се старае да изпълнява божествения законъ, намира скоро въ себе си една мъчителна борба между плътта, която много желае, и ума, който обуздава и защитява. Отъ тоя само фактъ душата открива, че има по-горна природа отъ материята, способна да укроти последната, победоносна въ своитѣ внушения, свободна въ докосването си. Душата открива, че тя е сестра на ангелитѣ, тя смѣта това за опитна очевидностъ; това е възнаграждението въ този свѣтъ за нейната праведностъ.

Млади хора, вие, които вечерята на единъ опасенъ праз-

никъ сте усѣтили да кипи въ васъ чувственъ жаръ и които, при все това, чрезъ енергиченъ повикъ къмъ вашата вѣра и вашата свобода, сте могли да изгасите постепено страшния пламъкъ и да спасите невинността си, кажете ми, въ момента, когато сте затваряли трескавитѣ си клепачи и сте се отдали на сънъ, не сте ли почувствували да трепти отъ радостъ и гордостъ дълбокото сжщество, което плътта малко остана да го победи, но което победи плътта?

Художникъ и учителътъ му.

Единъ младъ художникъ свършилъ една прекрасна картина, най-добрата отъ неговитѣ. Даже учителътъ му не можелъ да намѣри въ нея недостатъци. Отъ това младиятъ художникъ билъ въ такъвъ възторгъ, че постоянно гледалъ произведението на своя талантъ и прекратилъ занятията си. Споредъ неговото мнение, той не можелъ да нарисува вече по-хубаво нѣщо.

Една сутринъ, когато мислѣлъ да се полюбува на картината, той видѣлъ, че учителътъ му изцапалъ цѣлата картина, Раздразненъ, залѣнъ въ съзлия, той се затекалъ при него и започналъ да иска обяснение за жестоката му постъпка.

Учителътъ отговорилъ: „Азъ направихъ това съ разумна целъ. Картината бѣше хубава и доказваше твоитѣ успѣхи, но тя въ сжщото време можеше да те погуби.“

— Какъ? — попиталъ младиятъ художникъ.

— Приятелю, — отговорилъ учителътъ, — въ картината си ти обичаше не изкуството, а изключително самъ себе си. Вѣрвай ми, тя не бѣше свършенство, макаръ да ти се струваше та за такава; тя бѣше само етюдъ... Взemi четката; да видимъ, каква ще бжде новатата работа. Не се кай за жертвата. Гениятъ трѣбва да бжде въ тебе преди да нарисувашъ нѣщо гениално на платно.

Бодро, пълненъ съ вѣра въ себе си и въ учителя си, художникътъ уловилъ четката и завършилъ най-хубавото си произведение: „Жертвоприношението на Ифигения“! Художникътъ се наричалъ Тимантъ.

ХРОНИКА.

Дъщерята на свещ. К. Трайчевъ отъ гара Каспичанъ, РАЙНА, се вѣнчава утре, недѣля съ ИВ. М. ДЪЛЕВЪ отъ сжщата гара. Честито!

утре, недѣля, следъ обѣдъ въ 4 часа ще има беседа въ църковния салонъ.

Молимъ свещ. Я. Митковски отъ града да разбере, че

желаемъ, както съобщихме и по-рано, да живѣемъ въ миръ съ него. Срещу нашето съобщение въ този смисълъ той ето два пъти вече пише въ варненския в. „Съветникъ“, че това, което сме писали, било тенденциозно и невѣрно т. е. казва свещ. Я., че не желае да живѣе въ миръ. Ако въ единъ отъ миналитѣ броеве писахме безъ да споменемъ името му, то е не защото се боимъ и носимъ нечиста съвестъ, както пише той, а защото скжпимъ расото и не искахме да казваме на християнитѣ колко е заедливъ и дребнавъ единъ свещеникъ. Свещ. Д. не е давалъ обещание да опровергава писано лѣтосъ нѣщо си за свещ. М-ки, защото последниятъ и до днесъ не се дѣли отъ другари, които го компрометиратъ и съ нищо не е показалъ, че разбира отговорността за службата, която му е повѣрена, а продължава да се занимава съ дреболии и да живѣе въ дреболии. Единъ той живѣе вѣчно въ споръ съ останалитѣ свещеници въ града. Не срещу другито, а срещу него отъ б свещеници въ града настоятелитѣ на църквата, дето служи, заведоха дѣло за обида. Изъ града постоянно се говори, че свещеницитѣ отъ дветѣ църкви воювали и се гонѣли. Той дава храна на тия слухове съ своя заедливъ нравъ. Ето, ние пишемъ, че сме се помирили, той на два пжти опровергава. А какво иска тоя братъ? Не бихме писали всичко това, ако той не ни предизвиква. Искаме отъ друга страна да бждемъ на чисто предъ гражданитѣ и да имъ кажемъ, че свещеницитѣ въ града си живѣятъ добре, но единъ между тѣхъ служи на чужди интереси и още, поради своята собствена заедливостъ, страни отъ другитѣ и имъ враждува. Той е длъженъ да си гледа работата и да престане да злепоставя събратята си. Иначе, колкото и да е неприятно, че свещеници се разправятъ по вестници и пр., ще бждемъ принудени да кажемъ по-тежки думи. Колкото за това, че свещ. Д. е билъ порицанъ за нѣщо си въ събранието на 18. X. т. г., нека свещ. Я., който е поне толкова грамотенъ, щото да може да чете писаното отъ другитѣ, да прочете протокола за това събрание, за да се убеди, че другъ е порицанъ.

Настоятелството на женското Д-во „Родолюбие“ кани всички члѣнки на общо събрание на 4 XII-недѣля, 10 часа сутринта.

Председателъ: Ю Цвѣтева. Секретарка: Хр. Стоянова.

На Димитровденъ, 8 т. г. Сакеларийъ Ив. Кълчишковъ, Свещеникъ Ил. Стояновъ и Свещ. Георги Овчаровъ отслужили тържествена св. Литургия въ църквата на гр. Осм.

е Богъ; *елемента*, който носи живота въ себе си — това е Христосъ, а *условието*, което спомага на проявлението на живота, това е св. Духъ (сила и животъ, стр. 252). — Подъ понятието Отецъ се разбира = учението за Божествената мждростъ. Подъ синъ — учението за Божествената любовъ; подъ духъ — учението за въздигането, еволюцията на човѣка (Великденъ, стр. 6). А на друго мѣсто казва: „Синътъ и духътъ сж едно и сжщонѣщо“. (Свободата на духа и Божествената промисълъ. стр. 1.) Следва.

Пазаръ при стечението на извънредно много богомолци. Убова проповѣдъ казалъ млада свещ. Овчаровъ. Гражданинството изказва съжаление, че дирекгентътъ на общогражданския църковенъ хоръ презъ този денъ отсжтствувалъ отъ града; зата това хорътъ не пѣлъ. Гражданството желае такива случаи да ставатъ по-често.

Детската здравна съветствателна станция при канцеларията на Окр. лѣкарь (площадъ „Куширъ“) известява на всички майки въ града, че, начиная отъ 15-й того, прегледането на децата става всѣки сряда и петъкъ отъ 2 до 5 часа следъ обѣдъ въ канцеларията на Окржния Лѣкарь.

Шуменскитѣ Клонъ на Съюза на Ветеринарнитѣ Лѣкари въ България, който объма всичкитѣ лѣкари въ окръга, се събра на 12 и 13 того въ Шуменъ на извънредно заседание по случай домогванията на Санитарната Дирекция да създаде единъ Законъ за общественото здраве, чрезъ който между другото цели да вземе отъ ветеринарнитѣ лѣкари контрола на сжстнитѣ продукти отъ животински произходъ и да го повѣри на медицинскитѣ лѣкари.

Следъ обширни разисквания по въпроса, клонътъ, като констатива, че съ този законопроектъ медицинитѣ отиватъ въ разрѣзъ съ науката и истината, съ всичко основа, което е създадено въ цивилизованитѣ европейски държави по този въпросъ, че контролътъ на сжстнитѣ продукти е компетентностъ само на ветеринарнитѣ нѣщо признато отъ всички европейски парламенти, клонътъ единодушно реши:

1) Високо протестира противъ узаконяването на такива мѣроприятия, които явно насочени противъ общественото здраве, противъ бждашето на нашата страна, противъ сжществуящитѣ международни ветеринарни конвенции и свободата на ветеринарнитѣ лѣкари въ дейността и компетентността имъ да бждатъ стражъ по опазване на народното здраве;

2) Умолява се Народното Представителство да се застъпи най-енергично, да се противопостави и недопустне узаконяването на тия ретроградни и несправедливи положения отъ страна на Санитарната Дирекция.

3) Надѣе се, че Министерството на Землѣделието и Държавнитѣ имоти ще вземе актъ отъ желанието на ветеринарнитѣ лѣкари и сжщо така ще се противопостави на тѣзи егостични домогвания и запази досегашнитѣ свои закони и положения, върху които се гради бждашето здравно и икономическо повдигане на страната ни;

4) Заявява, че въпреки справедливитѣ доводи, които говорятъ противъ тия положения, ако сжщитѣ не се измѣнятъ, а се прокаратъ, ветеринарнитѣ лѣкари не ще се отчаятъ, а ще реагиратъ съ по-голяма сила и употребятъ всички законни срдства, съ които разполагатъ, да защитятъ създадената ветеринарна служба и себе си въ полза на държавата и здравето на народа.

Отъ Клона на Ветеринарнитѣ лѣкари въ гр. Шуменъ.

Въ Варшава се е състоялъ международния конгресъ за мисионерство между еврейтѣ. Въ последнитѣ години тази мисия е постигнала голѣми успѣхи. Главното й срдство за работа сж образцово уреденитѣ училища (основно изучаване на модернитѣ езици).

за да може човѣкъ да извлече отъ книжкитѣ на Дънова нѣкой по-сжществени основни положения, които засѣгатъ догматичната страна на християнското православно учение, срещу която той насочва своитѣ богохулства и нападкитѣ си.

Едно кратко изложение ще направимъ ние тукъ, като се ползуваме главно отъ хубавитѣ изчерпателни книги на покойния Д. С. Ласковъ: Петъръ Дъновъ и неговото учение, критически прегледъ. 1922, архимандритъ Д-ръ Евтимий: Писмо за Дъновизма, писмо I и II. Издание на Св. Синодъ.

1) Учението на Дъновъ за Бога.

Християнството се отличава отъ езическия пантеизмъ, отъ

будийския атеизмъ, отъ философския пантеизмъ и отъ деизма на Волтера главно по своето учение за Бога: *Богъ е единъ абсолютенъ и личенъ духъ, творецъ и вседържителъ, промислителъ и спасителъ, сдия и правдолюбивъ.*

Това е първата основна догматична истина на християнството, която е възприета отъ православната църква, отъ протестанската, отъ католическата и отъ англиканската църкви.

Втората основна догматична истина е учението за Св. Троица; *Единиятъ въ сжщество, но субстанция, Богъ е троеличенъ по лица и ипостаси: Богъ отецъ, Богъ — синъ и Богъ Духъ свети.*

Дъновъ казва: „Богъ е една

вътрешна сграда, едно вътрешно условие, една вътрешна сила, отъ която ние постоянно трѣбва да черпимъ. Д Божествената срдца, това, споредъ Дънова е всемирното божествено съзнание, въ което е потопена нашата душа. Ако сте потопени въ Бога, нѣма да го познаете, защото сте вътре въ него. (Сила и животъ, стр. 168, 253, 265). Това е основното Богопознание на Дънова, което щѣло да внесе въ насъ вѣченъ животъ.

2) Учението му за св. Троица.

Троеличността на Бога означава три сжщества различни, които иматъ една мисълъ, една воля — Отецъ, Синъ и Св. духъ. *Срдцата* на всички сжщества и за душата — това